

Vazife-i İmaniye ve Hizmet-ı Kur'aniye

İmani vazife ve Kur'an hizmeti "gayet ağır ve büyük ve umumi ve kutsi." Ancak omzumuzda konmuş bir insan-ı İlahi. Zaten vazifeler ve hizmetler zorluğu, ağırlığı nispetinde önem kazanmıyor mu? Kabiliyetlerin inkişafı ile orantılı olarak dünyevi vazifeler de ağırlaşıyor, yapılan işin önemi artıyor ve ücretler yükseliyor.

Kişilik gelişiminde, şahsın kendini tanımladığı özellikler zamanla değişirken, insanlar genellikle konumlarına göre benliklerine değer atfediyorlar. Üniversiteyi kazanmış bir öğrenci "Ne iş yapıyorsunuz?" sorusunu hevesle beklerken, başarısız öğrenci o sorudan nasıl kaçabileceğini düşünüp, konunun oraya gelmemesi için elinden geleni yapıyor. Dünyevi anlamda iyi bir konumu ve işi olduğunu düşünen kişi mesleğini söylemek için can atarken, konumundan rahatsız olan yarım ağızla kendini tanıtıyor. Fitrat gereği kendilerini değerli hissetmek isteyen insanlar benlikleri ve değerlilikleri ile ilgili bütün değer yargılarını dünyevi konumlar, maddi özellikler üzerine oturtmanın sıkıntılarını çok zaman yaşıyorlar.

Kibirler, gururlar, kendini beğenmişlikler ya da aşağılık kompleksleri, kendini değersiz hissetme duyguları hep bu değer yargıları etrafında şekilleniyor. Zamanın şartları, olayları kısacası hayatın akışı içinde kaybolmamak, yok olmamak için tek tutamak olan benlik ve kişilik bu yönüyle büyük bir önem kazanıyor.

Evet, zaman müthiş, düşmanlar dehşetli, tazyikler şiddetli. Hepimiz bid'alar ve dalaletlerin ağırlığı altında eziliyoruz. Bir taraftan hastalıklar, felaketler, musibetler, enflasyon, geçim sıkıntısı, diğer taraftan dünyada ve ülkede kendimizi emniyetle hissedemediğimiz, sürekli hayatımıza kastedenlerin baskısını ve ruhi sıkıntısını yaşadığımız bir ortam hep benliğimizi yaralıyor. Oysa çoğu zaman kendimizi zayıf, fakir ve kuvvetsiz hissediyoruz. Tek başımıza baş edemeyeceğimiz kadar ağır hissettiğimiz hayat yükü ve gelecek endişesi, istikbalin belirsizliği karşısında ailemizden, milletimizden ve nevimizden güç almak ve topluluğa yayılmış bir benlik ya da "biz'lik" arayışı ile rahatlama yoluna gidiyoruz. Büyük felaketler ve makro boyutu ile kainat içindeki dünyanın mikroskobik boyutu bu kolektif benliğe de ağır darbeler vuruyor.

Herkes gibi bütün bu şartlar içinde yaşayan bir grup insan, bir vazife üstlenip "Kur'an hizmetkarlığı" gibi bir konumda kendini tanımlamaya çalışıyor. İnsanlıkla aynı konumda, aynı şartlar içinde ve aynı sıkıntıları yaşayıp benzer üzüntüleri paylaşırken, Nebi Aleyhisselamın ve nübüvvet yolunun çözüm yollarını onlara ulaştırma gayretinde. Gerçek gücün benlikten sıyrılıp Kainat Sultanı'na dayanmakla bütün özelliklerin ve güzelliklerin O'ndan bilinip O'nunla irtibatlandırılmasından kaynaklanacağını anlatmaya çalışıyor. Kutsi, fedakarane umumu gözetken, umuma çare olacak çözüm yollarının sözcüsü olma konumunda. Bu kutsi ve umumi vazife aynı zamanda çok büyük ve çok ağır. Çünkü imani hizmetin ve Kur'an vazifedarlığının yanında toplum içinde ve toplumun değer yargıları ile şekillenmiş bir dünyada yaşayan vazifedarların mücadelesi çift yönlü sürüyor. Fitrat gereği benliğe bir yer arayışında olan her insan gibi Kur'an hizmetkarları da-en azından olgunlaşma döneminde-ben ve dünyaya yönelik kaygılar taşıyabiliyor. Bu durum, onların

işini en fazla zorlaştıran kaygan zemin. Çünkü güzel, yakışıklı, çalışkan gibi sıfatlarla anılmak isteyen ve “Ne kadar...!”ın ardından gelen olumlu sıfatlardan hep hoşlanan insan ruhu, aynı kaygıları kutsi hizmete de taşıma riski ile karşı karşıya. Kur’an’a hizmetin, imani vazifenin geçer akçe olduğu zeminlerde “Ne kadar ehl-i hizmet!”, “Ne kadar ihlaslı!”, “Ne kadar fedakar!” gibi anılmalarla imani hizmeti dünyevi kaygılarla yapma riski doğuyor. Topluluk içinde benliğine bir değer atfetmek, uhrevi vasıtalarla dünyevi makamlar peşinde koşmaya bir meyil oluşabiliyor. Halbuki bu şahıslar, “ben”i ve “dünya”yı O’nun yolunda terk edip, katılaşımlıktan ve teşahhusattan sıyrılıp, madde ve kılıflardan manaya dönüşmenin sözcüsü olma konumundalar. Bu noktadan bakıldığında, yapılan iş benlik hesabına geçiyorsa, bir konum edinme tasası ön plandaysa, ben ve onunla irtibatlı özellikler ucuza satılmış, “az bir dünya menfaati ile” değiştirilmiş oluyor. Güzelliklere ayine olması gereken, esmayı ifade etmesi gereken bir değer, yansıtıklarını kendine mal edip, onlarla kendi güzelliğini ifade etme çabasına giriyor. Oysa, İlahi nehiy var. Sani-i Zülcelal şuur sahibi ayinelerini bu durumdan şiddetle men ediyor. Çünkü bu durum küçük bir çocuğun, elindeki büyük bir sanat eserini, antika bir bibloyu, şekerleme karşılığında vermesi gibi bir hal. Anlık bir lezzet, bir zevk karşılığında çok kıymetli bir sanat eserini verebilmek, ancak akli melekeleri gelişmemiş küçük bir çocukta mazur görülebilir. Ancak, ulvi bir hizmetin gerisindeki niyet de Kur’an hizmetkarlarını aynı konuma düşürebilir. Rızayı kazanma, İlahi muhabbete mazhar olma ve bunu karşılıksız yapma gibi ulvi hedefler dışındaki her niyet, “Benim ayetlerimi az bir dünya menfaatıyla değiştirmeyin” (Bakara Suresi, 41) ayetinin tehditlerine muhatap olma ve hedef kitlesine katılma riskini de beraberinde getiriyor. Dünyevi bir makam, basit bir övgü veya geçici bir maddi menfaat uğruna ebedi ve sonu gelmeyecek bir mutluluğu vermenin gerisindeki ölçsüzlük, şekerleme karşılığı sanat eserini vermekten daha mı azdır? Hiçbir anlamı olmayan, gereksiz, dünyevi ve uhrevi anlamda zararlı ve mutluluk vermeyecek bir ticaret değil midir? Bu yaklaşımla kişi, benliğini bir dünya menfaati, basit bir lezzet karşılığı satmaktadır. Sırf kendini tatmin, olduğundan farklı gözükme anlamını taşıyacak olan süfli ve çirkince bir his karşılığında İlahi muhabbeti kaybetmek kadar büyük bir zarar olabilir mi? İşte imani vazifede ve Kur’ani hizmette ihlassızlık yani İlahi rıza dışında bir hedefle vazifeleri ifaya kalkışmak bu anlamlara gelmektedir. Üstelik Risale-i Nur şahs-ı manevisi içinde yer alan herhangi bir ferdin bu türden bir tavrı, cemaati ve şahs-ı maneviyi töhmet altında bırakacağından bütün cemaat fertlerinin hukukunu çiğneme keyfiyeti ortaya çıkacaktır. Bu, Kur’an hizmetine yönelik kanaatlerini değiştirecek ve insanları bu hizmete taarruz ettirmekle iman hakikatlerinin kutsiyetine bir hürmetsizlik zemini hazırlayacaktır.

Yani vazife zor, hizmet sıkıntılı ve dünyada iken “ben”in terkini gerekli kılmaktadır. Benlik arayışı bu hizmette, “ben”i kuvvetlendirmekle değil O’nun uğrunda terk etmekle hakikatini bulacaktır. Cennet sevdasını ve cehennem korkusunu dahi bir tarafa bırakan, Allah’ın rızasından başka hiçbir maksat gözetmeyen üstün bir ruh halini gerekli kılmaktadır. Sultanlar Sultanı’na kölelik, şahsiyetin zirvesi, kişiliğin kainata meydan okuyacak güçlülükte en üstün düzeyidir.